

Riku, Taavi ja Heidi - Syntymäpäivä

Riku heräsi kahdeksalta. Tänään oli hänen syntymäpäivänsä. Juhlat alkaisivat vasta päivällä, joten aika täytyi saada kulumaan jotenkin. Äiti oli tehnyt aamupalle amerikkalaisia pannukakkuja. Päivä alkoi hyvin.

Muutaman talon päässä asui Heidi, joka oli sattumalta syntynyt samana päivänä kuin Riku. Heidi ja Riku olivat tunteneet toisensa pienestä pitäen. Koska heillä oli paljon samoja kavereita, oli heidän syntymäpäiväjuhlansa päätetty yhdistää. Juhlat pidettäisiin Rikun kotona, koska Heidillä oli alle vuoden ikäinen pikkuveli. Häntä ei haluttu häiritä. Rikun luona oli sitä paitsi enemmän tilaa.

Heidi auttoi äitiään aamupalan valmistamisessa. Heidi oli erityisen hyvä rikkomaan kananmunia. Niistä äiti paistoi munakkaan. Yleensä Heidi söi aamulla vain puuroa ja joi tuoremehua, mutta tänään ei ollutkaan mikä tahansa päivä.

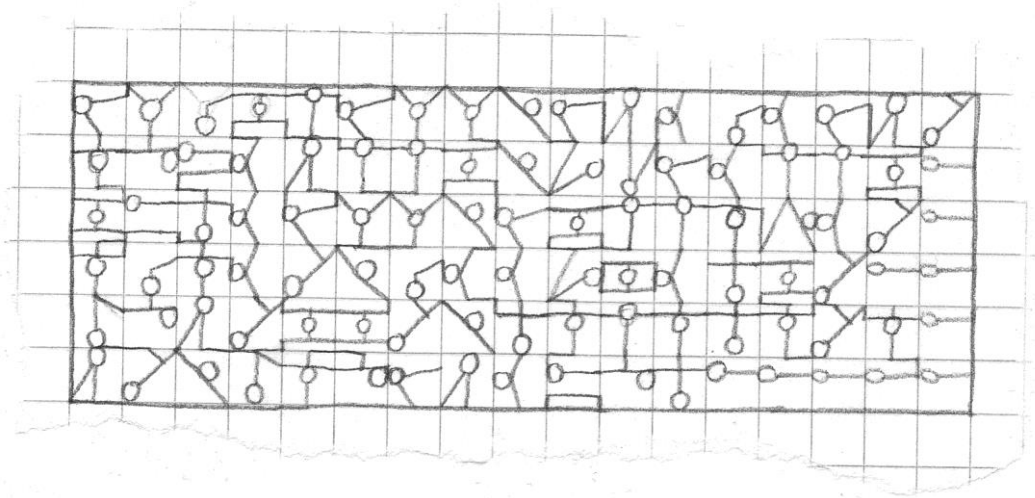
Tätä päivää Riku oli odottanut senkin takia, että nyt hän saisi kuukauden ajan olla vain vuotta nuorempi kuin isoveljensä Kari. Sitten hänkin taas täyttäisi vuosia ja heidän ikäeronsa kasvaisi taas kahteen.

- Jonain päivänä minä vielä saan sinut kiinni! sanoi Riku veljelleen noustessaan aamiaispöydästä.
- Etkä saa, senkin hölmö, Kari vastasi. Tulet aina olemaan tuollainen polvenkorkuinen räpäpale minuun verrattuna!
- Puhukaapas kiltisti, isä keskeytti. Riku, käypä hakemassa sanomalehti.

Sanomalehti oli joka aamu postilaatikossa. Aina se oli siellä aamuisin, vaikka kuinka aikaisin herättäisiin. Kerrankin isä vei Rikun ja Karin onkimaan ja he lähtivät jo viideltä aamulla. Silloinkin lehti oli postilaatikossa. Milloin se oikein laitettiin sinne? Tätä Riku mietti kävellessään postilaatikolle tien laitaan. Sitten hän otti lehden ja oli lähdössä takaisin sisälle...

Mutta postilaatikossa oli myös pieni valkoinen kirje. Siinä ei ollut postimerkkiä eikä siinä lukenut mitään muuta kuin nimi Riku Harjus. Mikähän tämä on? Riku ajatteli. Postinhan pitäisi tulla vasta puolen päivän aikoihin.

Riku vei lehden isälle ja istui itsekin ruokapöydän ääreen pitäen kirjettä käsissään. Isä vilkaisi häntä ja kirjettä, muttei sanonut mitään. Riku avasi kirjeen ja veti sen sisältä ulos palan ruutupaperia.

Riku ei ymmärtänyt kuvasta mitään. Hän näytti sitä isälleen, joka tuntui aina tietävän kaiken. Nyt isästä ei kuitenkaan ollut apua. Hän ei yrittänytäkään ymmärtää kuvaa, sanoi vain:

– Kirje oli sinulle osoitettu, joten lähettäjä varmasti halusi juuri sinun saavan sen. Pidä siitä kiinni jonkin aikaa. Ehkä sen merkitys selviää.

Heidi täytti astianpesukonetta ja mietti päivän juhlia. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hänen ja Rikun juhlat pidettäisiin yhdessä. Rikun äiti oli hyvä leipomaan ja hänen omakin äitinsä oli leiponut kakun. Heidi ei ollut huolissaan tarjoilusta. Hän oli huolissaan Rikusta, ettei tämä vain taas tekisi jotain tyhmää – tai ettei hän ole kutsunut juhliin ketään inhottavia tyyppejä. Asia oli syytä varmistaa.

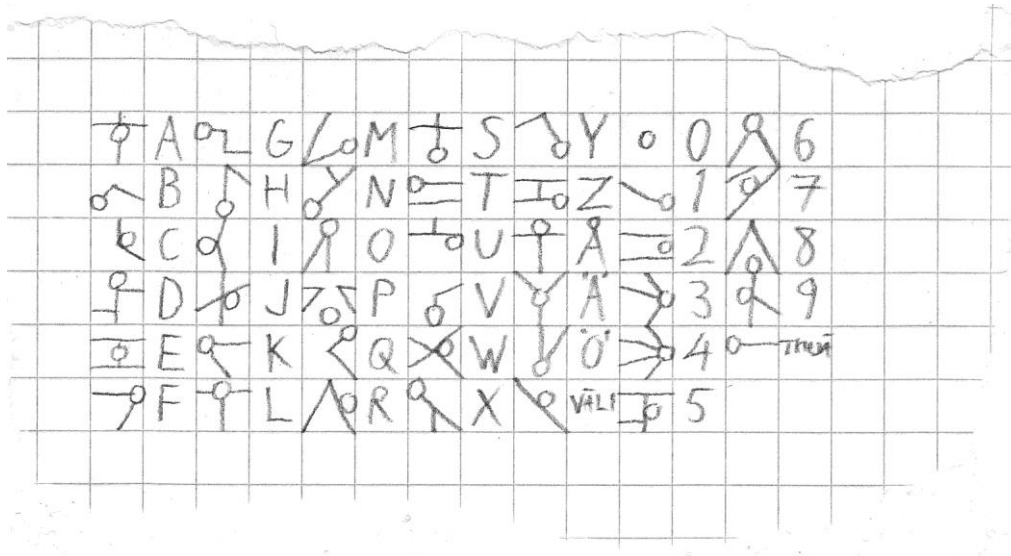
Heidi sanoi äidilleen lähtevänsä käymään Rikun luona. Äiti pyysi Heidiä samalla viemään roskat ja hakemaan lehden. Postilaatikko oli roska-astian vieressä. Heidistä tuntui siltä, että hän oli heidän perheessään ainoa, jota roskien lajittelu kiinnosti. Tuntui pahalta vain laittaa roskapussin isoon sekajätepönttöön, mutta vaihtoehtoja ei tällä kertaa ollut.

Sitten Heidi avasi postilaatikon. Postilaatikossa oli sanomalehden lisäksi pieni valkoinen kirje. Siinä luki vain nimi Heidi Juvonen, eikä mitään muuta. Heidi on ennenkin saanut syntymäpäivänä onnittelukirjeitä, mutta niiden pitäisi tulla postin kanssa vasta myöhemmin päivällä. Eikä posti kuljettaisi kirjeitä ilman postimerkkiä. Heidi oli ymmällään.

Heidi vei lehden ruokapöydälle, jonka ääressä hänen vanhempansa sitä aina aamuisin lukivat. Hän näytti kirjettä äidilleen.

– Se näyttää olevan sinulle osoitettu, joten avaa se, hänen äitinsä sanoi.

Heidi avasi kirjeen. Sen sisällä oli vain ruutupaperista revitty pala.

Heidi ei ymmärtänyt kirjeen merkitystä. Hän näytti sitä äidille.

– Ehkä tarvitset tätä joskus myöhemmin. Pidä tämä mukanas, äiti sanoi ja myhäili salaperäisesti.

Äiti käyttäytyi epäilyttävästi. Heidi ei keksinyt muuta kuin lähteä Rikun luokse, kuten hän aikaisemmin oli päättänyt. Ehkä Riku ymmärtäisi tästä paperistakin jotain. Hän kun tuntuu osaavan kaikenlaisia pelejä hyvin.

Muutaman minuutin päästä Heidi soitti Rikun ovikelloa. Rikun isä avasi oven. Hän oli isokokoinen mies. Heidi oli lakannut pelkäämästä häntä jo kauan sitten, mutta jotkut kaverit pelkäsivät yhä.

– Riku on yläkerrassa. Ja hyvää syntymäpäivää, hän sanoi.

– Kiitos, Heidi vastasi.

Hän riisui kenkensä, nousi portaat ylös ja käveli Rikun huoneen ovelle.

Riku istui sängyllään ja tuijotti käsissään pitämäänsä paperinpalaa. Hän nosti päätään ja katsoi Heidiä tämän astuessa sisään.

– Hei, sain tällaisen oudon kirjeen tänään, Riku sanoi.

– Minäkin sain! Heidi huudahti väliin. Siinä oli vain paperinpala, jossa oli outoja merkkejä. Se on minulla tässä...

Heidi kaivoi oman paperinpalansa taskustaan ja istui Rikun viereen sängylle.

– Liittyvätköhän nämä toisiinsa? Riku kysyi.

Heidi otti Rikunkin paperinpalan käteensä ja katsoi niitä molempia.

– Hmm... Katso! repimisjäljet täsmäävät! Heidi sanoi innokkaasti. Ne ovat revitty samasta paperista.

– Olisikohan tämä jokin koodi? Riku ajatteli ääneen.

He miettivät hetken ja katsoivat paperinpaloja.

Riku teki johtopäätöksen:

– Katso, jos minun paperini jakaa ruutuihin, niin siinä olevat merkit näyttävät vastaavan sinun paperissasi olevia merkkejä. Kokeillaan korvata merkit kirjaimilla siten kuin ne sinun paperissasi ovat. Ensimmäinen on K... sitten Ä... V...

– Eivät ne ihan täysin täsmää, Heidi huomautti. Näissä ruuduissa on viivoja, joita minun paperini merkeissä ei ole.

– Totta puhut, Riku vastasi ja mietti taas hetken. Ylimääräiset viivat näyttävät olevan ruutuviivojen päällä. Jos jätämme ne huomiotta, niin sitten merkit näyttäisivät täsmäävän.

– Mhm, Heidi mumisi ja tuijotti koodia. Ota kynä ja paperia niin kirjoitetaan saatu teksti ylös.

Vähän ajan päästä he olivat valmiita. Se tosiaan oli koodi.

– Pitäisikö meidän tehdä niin kuin tässä sanotaan? Heidi kysyi.

– Voitaisiin ainakin käydä katsomassa, Riku vastasi. Kysyn kuitenkin isältä ensin.

Rikun isä luki vielä sanomalehteä ruokapöydän ääressä. Riku esitti koodin ja sen ratkaisun isälleen.

– Menkää vain, hän sanoi. Mutta olkaa varovaisia ja ottakaa taskulamppu mukaan. Pidäthän Heidi Rikusta huolta, hän virnuili.

Riku ei pitänyt siitä, että hänen isänsä aina puhui Heidin kuullen kuin Riku olisi pikkulapsi.

– Yritän, Heidi vastasi. Joskus se vain on mahdotonta.

Riku oli jo ovella taskulampun kanssa. Heidi seurasi pian perässä.

– Pitäkää hauskaa! isä huusi juuri ennen kuin ovi meni kiinni.

Heidän pihapiirissään läheistä metsikköä kutsuttiin koivikoksi. Siellä oli mökki, joka oli ollut autiona koko sen ajan, mitä Riku ja Heidi muistivat. Sinne ei ollut pitkä matka. Heidän vanhempansa mukaan se oli autio jo silloin kun heidän perheensä muuttivat alueelle.

Heidän kävellessä tien päästä alkavaa lenkipolkua kohti Heidi otti puheeksi sen, miksi hän alun perin tulikin Rikun luokse:

– Et kai ole kutsunut juhliin ketään inhottavia tyyppejä?

– En... kai... Ketkä ovat inhottavia? Riku kysyi.

- Tärkeintä on, ettei se sinun luokallasi oleva kiusanhenki ainakaan tule.
- Emme me ole edes kavereita. En ole kutsunut kovin montaa. Oikeastaan nyt kun mietin, niin kaikki ovat sellaisia, joiden kanssa tulet toimeen.
- Hyvä. Äläkä sitten itse tee juhlissa mitään tyhmyyksiä, joita minä saan taas hävetä.
- Pois se minusta, Riku vastasi korostaen vilpittömyyttään.

Tie loppui ja he jatkoivat kävelyä koivikon läpi menevää lenkkipolkua pitkin. Vähän matkan päässä he poikkesivat polulta ja oikaisivat metsän läpi kumpareen takana olevaa mökkiä kohden. Mökiksi he sitä kutsuivat, mutta se oli keskinkertaisen omakotitalon kokoinen. He lähestyivät kumpareen lakea ja pikkuhiljaa mökki alkoi tulla näkyviin.

Se oli vanha punainen puutalo. Se oli yksikerroksinen ja sen ikkunat olivat rikki. Parhaina päivinä se oli saattanut olla komeakin ilmestys, mutta nykyään se oli täysin rappiolla. Heidi ei ollut koskaan käynyt talossa sisällä, mutta Riku oli kerran käynyt. Talon kellarissa sen sijaan Rikukaan ei ollut käynyt.

Etuovea kohden kävellessään he katsoivat ikkunoista sisään. Ulkona oli valoisaa, joten ikkunoista ei nähnyt juuri sisälle. Ulko-ovi oli raollaan ja Riku avasi sen kokonaan auki. Ovi laittoi kovasti vastaan ja narisi. He seisoivat kynnyksellä. Talo alkoi äkkiä tuntua hieman pelottavalta.

Riku tunsu olonsa vaivautuneeksi, mutta silti hän astui sisään. Hänen isänsä oli aina sanonut, että pelkuri saa olla, mutta ei naisten nähden. Heidi seurasi lähellä perässä. Sisällä oli pimeää, joten Riku sytytti taskulampun. Sen kiila osui kellarin oveen, joka oli heti eteisessä. Se oli lukittu riippulukolla, joka vaikutti muuhun taloon nähden uudelta ja hyväkuntoiselta. Kellarin ovea vastapäätä oli taulu. Se ei näyttänyt esittävän oikein mitään, mutta silti onnistui olemaan uhkaava.

- Mistähän sitä avainta kannattaisi etsiä? Riku kysyi tehden kaikkensa puhuakseen luonnollisesti.
- En tiedä. Aloitetaan vaikka tuolta, sai Heidi sanottua ja osoitti lähinnä olevaa oviaukkoa.

Huone oli likainen ja epäjärjestyksessä, mutta koska siinä oli isot ikkunat, siellä oli melko valoisaa. Riku kytki taskulampun pois päältä. Seinällä oli ilmeisesti pöllöä kuvaava veistos. Se tuijotti vihaisesti Rikua ja Heidiä. Riku muisti sen veistoksen hyvin. Hän oli säikähtänyt sitä perin pohjin tutkiessaan taloa ensimmäisen kerran. Avainta ei näkynyt. Äkkiä seinän takaa kuului kova

paukahdus. Heillä molemmilla hyppäsi sydän kurkkuun ja he jähmettyivät paikalleen. Sitten kuului askelia. Talossa oli joku.

He olivat juuri niin kaukana ovesta kuin se siinä huoneessa oli mahdollista. Talossa olija tiesi varmasti heistä, koska he eivät olleet olleet erityisen hiljaa. Nyt kuului kova rämähdys. Se kuului lähempää ovea kuin aiempi paukahdus oli kuulunut. Heidän piti päästä ulos nyt heti. He lähtivät juoksemaan kohti huoneen oviaukkoa. Samalla seinän takaa kuului samaan suuntaan meneviä juoksuaskelia. Juuri kun Riku pääsi oviaukolle, musta hahmo juoksi kulman takaa suoraan häntä päin. Törmäyksen voimasta molemmat kaatuivat ja Riku jäi kasan alimmaiseksi.

Eteisessä oli pimeämpää kuin huoneessa, josta Riku oli juuri tullut, eivätkä hänen silmänsä olleet ehtineet vielä sopeutua pimeään. Kahuissaan hän pyrki pääsemään ulko-ovelle, mutta hän ei päässyt ylös. Hänen päälleen kaatunut musta hahmo riuhtoi myös itseään ylös huutaen samalla. Sitten tämä musta hahmo näki Heidän, joka oli vielä valoisammassa huoneessa ja hahmo rauhoittui heti.

– Heidi... hahmo sanoi. Pelästyin aivan hirveästi.

Sitten hahmo nousi pois Rikun päältä ja tunnisti hänetkin.

– Riku... Mitä te täällä teette? Luulin teitä joksikin hämäräveikoiksi.

Riku keräsi vielä itseään eteisen lattialta, eikä saanut heti mitään sanottua. Heidi kysyi huojentuneena:

– Taavi... Mitä sinä täällä teet? Ethän edes asu täälläpäin.

Taavi oli Heidän luokalla. Hän asui parin kilometrin päässä. Riku tunsu Taavin hyvin. He kävivät samassa sählykerhossa.

– Olin pyöräilemässä ja päätin katsoa, mitä täällä talossa on. Kiipesin juuri ikkunasta sisään, Taavi selitti. Oli niin pimeää, että kaadoin vahingossa hyllyn ja taisin rikkoa jotain. Sitten kuulin teidän äänet ja lähdin juoksemaan ovea kohti, koska pelästyin.

Riku oli toipunut järkytyksestä ja veti syvään henkeä.

– Etsimme kellarin avainta, Riku sanoi.

– Voisiko se olla tuo? Taavi kysyi ja osoitti avainta, joka roikkui ulko-oven vieressä – taitavasti näkyville piilotettuna.

Oli se. Kellarin oven lukko aukeni ja kolmikokone eteen avautuivat jyrkät rappuset sysimustaan kellariin.

– Miksi te kellariin haluatte? Taavi kysyi.

Heidi selitti, mistä oli kyse, ja näytti Taaville paperia, johon hän oli kirjoittanut koodin ratkaisun:

KÄVELKÄÄ KOIVIKON
AUTIOLLE MÖKILLE
ETSIKÄÄ KELLARIN
AVAIN VIIMEISEN
HUONEEN SALASANA
ON HAUKOITUS

– Viimeisen huoneen salasana? Taavi ajatteli ääneen. Mitähän se oikein tarkoittaa?

– ”Haukoitus” on muuten väärin kirjoitettu, Heidi huomautti.

Rikua ei pelottanut enää. Hän oli unohtanut pelätä, kun oli jo kertaalleen pelästynyt niin pahanpäiväisesti ja sitten huojentunut. Riku osoitti taskulampulla pimeyteen. Portaat tekivät mutkan, eikä ovelta nähnyt mitään.

– Mennään katsomaan, Riku sanoi ja alkoi laskeutua rappusia Taavi kannoillaan.

Heidi epäröi hetken, mutta seurasi sitten poikia, koska ei halunnut jäädä yksin ylös.

Taskulampun valokiila teki varjoista mörköjä seinille. Kellarissa oli käytävä, jonka toisella puolen oli kolme ovea.

– Viimeinen huone, Riku sanoi.

Pelottomuuden puuska ei kestänyt kauan. Riku ei uskaltanut avata kahta muuta ovea. He kävelivät suoraan viimeiselle ovelle. Ovi ei näyttänyt siltä, että se olisi lukossa, eikä mikään viitannut mihinkään salasanaan. Riku kokeili ovenkahvaa ja ovi aukeni helposti.

Huone oli matala ja siellä oli tunkkainen haju. Huone oli muuten tyhjä, mutta keskellä huonetta oli pöytä ja pöydän päällä kannettava tietokone. Tietokone oli päällä ja sen kansi oli auki. Monitorissa oli kuva. Siinä oli teksti ”Tervetuloa, Riku ja Heidi. Kirjoittakaa salasana.” Kursori vilkkui kentässä, joka odotti käyttäjältä tekstiä. Riku osoitti tietokonetta taskulampulla.

– Tämä näyttää isäni tietokoneelta, Riku sanoi.

– Syötetään se salasana, Taavi ehdotti ja alkoi jo näppäillä.

Hän kirjoitti ”haukoitus” ja painoi enteriä.

Tietokoneen ruutuun tuli kuva, joka näytti piirrossarjan merirosvojen aarrekartalta. Siihen oli piirretty jotain kiviä, puita ja iso X kivimuodostelman keskelle. Ruudulle ilmestyi vielä teksti:

KATSOKAA TIETOKONEEN ALLE

TÄMÄN HUONEEN OVEN VIERESSÄ ON LAPIO

OTTAKAA TIETOKONE MUKAANNE, KUN LÄHDETTÄ

– Hei, tietokoneen alla tosiaan on jotain, Taavi sanoi ja nosti tietokoneen ilmaan.

– Se on maastokartta, Riku totesi.

Rikun isä oli opettanut häntä suunnistamaan juuri tällaisten maastokarttojen avulla. Kartalle mahtui Rikun ja Heidin talot, koivikko, ja vähän muita alueita. Punainen ympyrä oli piirretty koivikon siihen reunaan, joka oli lähimpänä kotia. Sinne oli matkaa autiolta mökiltä noin 100 metriä.

– Karttaan merkitty alue on tässä ihan lähellä, Riku jatkoi.

– Tästä tulikin aarrejahti, Heidi totesi innoissaan.

– Täällä tosiaan oli lappio, Taavi sanoi ja otti oven vieressä olleen lapion käteensä. Eiköhän mennä kaivamaan!

Taavi kantoi lapiota ja Riku tietokonetta. He poistuivat talosta ja saapuivat pian maastokarttaan merkitylle alueelle. Siinä kohtaa maastossa oli juuri sellainen kivimuodostelma, mikä piirrettyssäkin kartassa oli. Kivimuodostelman keskellä maa oli sen näköistä, että sitä oli hiljattain möyhitty. Kartan X osoitti juuri siihen.

Taavi oli antamassa lapiota Heidille ja nyökkäsi sen näköisenä, että Heidin tulisi kaivaa.

– Maailmassa on kahdenlaisia ihmisiä, Riku sanoi Taaville. Sellaisia, joilla on uudet valkoiset lenkkikossut kuten Heidillä ja sellaisia, jotka kaivavat.

Taavi antoi lapion Rikulle, joka iski sen heti maahan. Isä oli opettanut Rikun kaivamaan, kun he olivat hakeneet matoja onkireissua varten.

Montaa kertaa ei lapiota tarvinnut lyödä maahan, kun se jo kolahti johonkin kovaan.

– Nyt löytyi jotain! Riku huudahti.

Riku poisti päällimmäisen maakerroksen ja maan sisästä paljastui arkku. Se oli juuri sellainen arkku, mitä piirretyissä merirosvot hautaavat maahan. Se tosin oli pieni, suunnilleen roskakorin kokoinen. Taavin onnistui nostaa se ylös, eikä Rikun tarvinnut kaivaa enempää.

Arkku ei ollut lukossa. Taavi piti sitä sylissään samalla kun avasi salvan. Hän ensin raotti kantta hieman ja sitten avasi sen kokonaan. Kaikki kolme katsoivat arkun sisään. Arkussa oli kaksi lahjakääröä. Toisessa luki ”Rikulle” ja toisessa ”Heidille”. Lisäksi arkussa oli viesti:

HYVÄÄ SYNTYMÄPÄIVÄÄ!

Rikun isä ja äiti olivat olohuoneessa. Syntymäpäiväjuhlien valmistelut olivat valmiit ja he odottivat Rikua ja Heidiä.

– Tuli juuri mieleen... isä aloitti. Kun he löytävät arkun, heillä on tietokone, lapio, kaksi lahjaa ja arkku. Saavatko he kaiken sen kannettua tänne?

– Nyt vasta ajattelet suunnitelmasi loppuun asti? äiti tiuskaisi.

Samassa etuovi aukesi. Riku, Heidi ja Taavi tulivat sisään. Rikulla oli tietokone, Taavilla lapio ja arkku ja Heidillä lahjat.

– Ai teillä oli Taavikin mukana, isä totesi. Miten sujui?

Riku laski tietokoneen pöydälle.

– Olet opettanut hyödyllisiä asioita, Riku sanoi isälleen.